

Slabost apoštola je jeho silou

Jeden profesor v semináři vždycky kladl stejnou rituální otázku týkající se seminaristy, který měl být vysvěcen: „Je dost slabý na to, aby byl knězem?“

Velmi správně si přál, aby se ve službě ocitali muži, kteří se dokážou cítit slabí, dokážou se při své slabosti dostat dál. Zkrátka lidé, kteří si o sobě nemyslí, že jsou dokonalí, kteří mohou stále růst a pomáhají růst druhým.

Jedině ten, kdo se dokáže jasně a s odvahou podívat na své slabosti a problémy, ve sjednocení s Kristem dokáže k druhým svobodně, přesvědčivě a vášnivě promlouvat.

Právě to nás přesahuje a uvádí v úžas. Svatý Pavel to vyjádřil dobře: Čím jsi slabší, tím jsi silnější. (srov. 2 Kor 12, 10) Čím víc cítíme, že nemáme slova, jimiž bychom mohli vyprávět o Bohu, čím víc cítíme, že se neumíme dobře modlit, čím víc se mylíme, tím větší budeme mít sílu. Právě na samém dně svých slabostí zjistíme, že sílu nám dává Kristus. Projde námi silný proud.

Ne, církev by neměla být církví nesmlouvavých elitářů, ale církví chudáků. Nás křesťanů je teď asi miliarda. Skoro všude vznikají nespočetná společenství, dají všechno dohromady a žijí přímo uprostřed chudinských oblastí nebo nebezpečných čtvrtí. Nedělají hluk, ale jakou sílu vyzařují! Televize si jich nevšimá; ta dává přednost nákladným ceremoniím s bezchybným spořádáním, nápadným fialovým nebo nachovým sutanám, mohutným zpěvům a vznešené církevní hudbě.

Neříkám, že je na těch ceremoniích něco špatného. Asistovat v Římě zařazení svaté Terezie od Dítěte Ježíše mezi učitele církve před ohromným davem lidí nebo zúčastnit se v Notre-Dame v Paříži nějakého pompézního obřadu je pro mě radost. Ale ať naše nejhezčí a nejslavnostnější liturgie nikdy nezakrývají hloubku a ušlechtilost evangelia prožívaného faráři ztracenými mezi těmi nejubožejšími.

Právě tam nejvíce září tvář trpícího a vzkříšeného Krista. Právě tam se po dvou tisících letech znovu setkáváme s tvářemi prvních učedníků.

Guy Gilbert – Evangelium podle svatého lotra

Uvedené knihy je možné zakoupit na adrese www.ikarmel.cz**Prameny, odkazy**

Jeruzalémská Bible; Daniel J. Harrington – Evangelium podle Marka – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Marka; Jeroným Horák – Ježíš v evangeliu podle Marka; Angelo Scarano – www.pastorace.cz; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

15. neděle v mezidobí – cyklus B

12. července 2015

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. ⁸Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, ⁹jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. ¹⁰Rekl jim: „Když přijдете někam do domu, zůstávejte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. ¹¹Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ ¹²Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. ¹³Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

Mk 6,7-13**Úvod k meditaci**

Prázdninové, dovolenkové časy skýtají nové příležitosti: navštěvovat nová města, nová místa, potkávat nové lidi, nechat se hostit, naslouchat, přijímat, dávat. Také příležitost vyrazit víc „na lehkou“, bez nadbytečného zajištění, v takovém postoji toho člověk více zažije a víc se i dozví o sobě a o své důvěře v Pána, důvěře v lidi, které potkáme.

Díky tomuto experimentu můžeme tyto týdny prožívat s větší hloubkou. Člověk před mýma očima se může takto více *stát člověkem*. Může i zeslábnout někdy vkrádající se pocit, že *všechno je špatně* nebo *všechno je proti mně*, a může zesílit vědomí, že nejsem sám a že *obracení se k dobrému je možné i žádoucí*.

Uzdravující letní týdny – neseme si olej radosti, evangelium, dobrou Boží zprávu o nás, o světě.

Výklad biblického textu

Kontext: Text o vyslání Dvanácti následuje po „neúspěšné Ježíšově misii“ v Nazaretě (6,1-6a) a po souhrnné zprávě o Ježíšově učitelské činnosti po vesnicích (6,6b). Evangelista Marek tak ukazuje návaznost apoštolského poslání na Ježíšovu činnost. Jelikož apoštolové doprovázeli Krista, slyšeli ho kázat a pozorovali ho při konání mocných skutků, mohou ho nyní „reprezentovat“ autentickým způsobem.

v. 7: Apoštolové budou sdílet Ježíšovo poslání ve vší plnosti (budou kázat, vymýtat zlé duchy a uzdravovat). Jejich misie je prodloužením té Ježíšovy. Vyslání po dvou je běžné v židovství (i když zmínky o tom chybí v SZ), ale především v prvotní církvi (Sk 13,1-3). Jediný Marek zaznamenává, že byli vysíláni po dvou. Lukáš přebírá tuto myšlenku později, když píše o rozeslání sedmdesáti dvou. V pozadí stojí židovská právní praxe potvrdit každou výpověď svědectvím dvou nebo tří osob (Dt 17,6). Zároveň v tom

**Týden
s Božím
slovem**

1. čtení:
Am 7,12-15
2. čtení:
Ef 1,3-14
Evangelium:
Mk 6,7-13

Srovnání:
Mt 10,15-15;
Lk 9,1-6;
Lk 10,4-11;
13Jak 5,14

můžeme vidět opatření, aby se učedníci mohli vzájemně podporovat na cestě. Je nápadné, že se apoštolům svěřuje jediný úkol, totiž vyháňet zlé duchy. To dosvědčuje ještě v důležitost přisouzenou tomuto úkolu (objevuje se opět v shrnutí v 6,13). A nejen to. Zmínka o exorcismu spojuje učedníky s Ježíšem – jeho veřejná činnost je také uvedena veřejným exorcismem (1,21-27) a kromě toho je tato činnost vícekrát zmiňována v souhrnných zprávách (1,39; 3,11; srv. 3,22-29).

v. 8-9: Poté, co učedníkům svěřil „základní vybavení“ (moc nad nečistými duchy), Ježíš zakazuje vzít na cestu právě to, co bylo všeobecně považované za nutné: chléb – čili jídlo, mošnu – na různé dary, peníze do opasku – tam se běžně nosily peníze, ani aby si neoblékali dvoje šaty – Čím víc jsi bez věci a nemáš, co bys dal, tím víc můžeš sdílet svou naději a předávat Krista, jediný poklad. Tyto omezující podmínky ochraňují misionáře před soběstačností. Ježíšovy podmínky jsou ještě přísnější než ty, které platily u potulných stoických či kynických kazatelů, známých právě skromností (tito kazatelé hlásali radikální svobodu a odpoutanost od majetku): u nich však bylo povoleno nosit chléb a mošnu. I u křesťanských misionářů je ve hře svoboda od majetku, ale ještě víc odkázanost na Boží prozřetelnost, která se projevuje skrze druhé (6,10). Markovo „dovolení“ nosit sandály a mít hůl, na rozdíl od Matoušova podání (Mt 10,10), patrně odráží vývoj v tradici a jiné zeměpisné zasazení, kde délka cesty a různá nebezpečí vyžadovaly jiné vybavení.

v. 10: Misionáři mají zůstat na jednom místě – tím se má opět potvrdit jejich skromnost. Mají být nenároční a nemají hledat to, co je lepší.

v. 11: Konečně je i pokyn, jak se zachovat vůči těm, kteří odmítnou evangelium. Tento pokyn nabývá na významu, pokud bereme v úvahu těsně předcházející odmítnutí Ježíše v Nazaretě. Setřást prach z nohou může mít několik významů a je sporné, který z nich převažuje: Židé měli zvyk setřást prach z nohou po návratu z pohanského místa – znamená to tedy, že apoštolové prohlašovali to místo za pohanské? Anebo to symbolizovalo soud a přerušení jakýchkoli styků? Anebo se tím vyjadřovalo, že misionáři splnili úkol a neměli už žádnou odpovědnost? Viz Sk 18,6: „Židé se však proti Pavlovi postavili a rouhalí se. Proto setřásl prach ze svého roucha a řekl: 'Vy sami jste odpovědní za svou záhubu. Já jsem vůči vám bez viny a od této chvíle se obrátím k pohanům.'“ „Slovem „svědectví“ se pak rozumí „výmluvné gesto“.

v. 12-13: Perikopa pak končí stručným popisem misie. Volání k obrácení spojuje apoštolské hlásání s poselstvím Ježíšovým a Janovým. V linii s eschatologickým podtextem (o příchodu Božího království) přítomným v Ježíšově a Janově kázání je těžké nepřisoudit stejný charakter slovům apoštolů. Tento podtext je pak zjevný v exorcismech, kdy se jasně zviditelňuje Boží vláda (=kralování) nad zlým. Boží vláda se ukazuje i nad nemocemi – apoštolové mazali nemocné olejem, který měl léčivé účinky (Iz 1,6) a byl tedy vhodným znamením Božího uzdravování (srv. Jk 5,14-15).

K tématu

Drazí bratři a sestry,

dnes nám evangelium představuje Ježíše, který posílá sedmasedmdesát učedníků do měst a míst, kam se chystá přijít, aby tam připravili půdu. Je to jedna z podrobností, kterou uvádí evangelista Lukáš, který zdůrazňuje, že poslání není rezervováno dvanácti

apoštolům, ale vztahuje se také na další učedníky. „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo!“ říká Ježíš (Lk 10,2). Na Božím poli je práce pro všechny. Kristus se však neomezuje jen na poslání. Dává misionářům také jasná a přesná pravidla jednání. Nejprve je posílá „po dvou“, aby si vzájemně pomáhali a vydávali svědectví o bratrské lásce. Upozorňuje je, že budou jako „ovce mezi vlky“; to znamená, že budou muset být navzdory všemu mírumilovní, a šířit v každé situaci poselství pokoje; nemají si s sebou brát ani oděv, ani peníze, aby žili z toho, co jim dá Prozřetelnost; mají pečovat o nemocné na znamení Božího milosrdenství; když budou někde odmítnuti, mají odtamtud odejít, a omezit se přitom jen na připomenutí odpovědnosti za odmítnutí Božího království. Svátý Lukáš pak poukazuje na nadšení učedníků z dobrých plodů jejich misie a zaznamenává krásná Ježíšova slova: „Radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují duchové, spíše se radujte, že vaše jména jsou zapsána v nebi“ (Lk 10,20). Kéž toto evangelium probudí ve všech pokřtěných vědomí, že jsou Kristovými misionáři, povolányými připravovat cestu slovy a svědectvím života.

Kéž nás vždy ochraňuje Panna Maria, ať už v našem poslání či spravedlivém odpočinku, abychom mohli plnit své závazky na Pánově vinici s radostí a plodně.

Benedikt XVI. 8. 7. 2012

Ježíš začíná svoje poslání nejenom na okraji, ale také mezi lidmi, které by bylo možné označit za „spodní třídu“. Svoje první učedníky a budoucí apoštoly si nevolí ve školách učitelů Zákona, ale mezi obyčejnými a prostými lidmi, kteří se vážně připravují na příchod Božího království. Ježíš jde za nimi, aby je povolal tam, kde pracují, na březích jezera. Jsou to rybáři. Povolává je a oni jej ihned následují. Necháávají síť a jdou s Ním. Jejich život se stává mimořádným a podmanivým dobrodružstvím.

Drazí přátelé, Pán nás volá také dnes. Pán jde cestami našeho každodenního života. I dnes, v této chvíli zde na náměstí sv. Petra prochází Pán. Volá nás, abychom šli s Ním a pracovali s Ním pro Boží království, v Galileji naší doby. Každý z vás ať pomyslí na to, že Pán dnes přichází, dívá se na mne, hledí na mne! Co mi říká Pán? Uslyší-li někdo z vás Pána, jak mu říká, „následuj mne“, ať se odváží vykročit za Pánem. Pán nikdy neklame. Ve svém srdci poslouchajte, zda nevolá k následování. Nechme se dostihnout Pánovým pohledem, Jeho hlasem a následujme Jej! „Aby radost evangelia, dosáhla končin země a žádná periferie nezůstala bez Jeho světla“ (Ibid.,288).

papež František 26. 1. 2014

Hlasatelé

Ježíš začíná posílat své apoštoly. Dnes jsou jeho apoštoly, kteří jsou poslání, aby hlásali Boží království, nejen papež, biskupové a kněží, ale všichni.

Ježíš posílá všechny své apoštoly. Potřebuje všechny. Lépe řečeno, všechny pocítil možností stát se jeho vyslanci, jeho „předvojem“, tedy těmi, kdo ho předcházejí a kdo mu připravují cestu tam, kam se hodlá vydat. To, že jsme hlasateli evangelia, pro nás nemá být další z životních zátěží - je to naopak radost, cosi, co nám pomáhá zapomenout na všechna naše břemena či je alespoň lépe snášet. Nezapomínejme, že Ježíš slíbil stonásobek již zde na zemi každému, kdo mu je plně k dispozici.

Raniero Cantalamessa – Biblické inspirace